

podstatu zločinu dle § 83 tr. zák. proto, že, co se jich týče, neběží o cizí nemovitý »statek«, jak se praví v nadpisu k § 83 tr. zák., poněvadž tito obžalovaní jsou vlastníky domu. Stížnost je na omylu. Nemůže být pochybnost, že Antonín L. byl v základě nájemní smlouvy, jakož i příslušných předpisů o ochraně nájemníků oprávněn, v bytě, jím používaném, bydlet až do právoplatného zrušení tohoto poměru nájemního, a že ho v právu a zákonném používání bytu nesmí rušit nikdo, ani sám pronajímatel, pokud se týče majitel domu. V najatém bytě panuje a je rozhodnou vůle nájemníka jakožto osoby oprávněné a není proto nikdo oprávněn stavět se proti této vůli rušivě a svémocně. Posuzuje-li se věc s tohoto hlediska, je patrné, že byt, jež Antonín L. oprávněně obýval, byl i vůči obžalovaným, jako majitelům domu, cizím a tedy proti vůli oprávněného nepřístupným. V textu zákona, jenž arci jediné je směrodatným, nepoužívá se ostatně výrazu »cizí«, nýbrž mluví se tam o domu neb bytu někoho jiného (»eines anderen«). Pouhé neoprávněné vkročení do okruhu zákonem chráněného nevyčerpává sice ještě pojmu vniknutí; vkročení to musí stát se naopak proti vůli osoby, již přísluší domácí právo a v úmyslu vykonati násilí na osobách nebo věcech. Obě podmínky jsou zjištěními rozsudku kryty.

Čís. 882.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

V tom, že rolníci zaměnili si dobytče chovné za dobytče tažné a směněné dobytče, ježto nevyhovovalo, dále prodali, nelze ještě spatřovati jednání pletichářské.

(Rozh. ze dne 8. června 1922, Kr II 120/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Olomouci ze dne 23. prosince 1920, jímž byli obžalováni Eduard E. a Jan G. dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro přečin dle § 11 čís. 4 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.

Důvody:

Napadený rozsudek zjišťuje o obžalovaném Eduardu E-ovi, že dne 4. května 1920 koupil mladou stelnou užitkovou krávu za 7800 K, že ji dne 24. května 1920 směnil za tažnou krávu v hodnotě 8000 K, které mínil původně použití pro sebe k tahu, že ji však o dva až tři dny později prodal druhému obžalovanému Janu G-ovi na jeho žádost za 8000 K a za 20 K zpropitného. Z obžaloby, na obžalovaného Eduarda E-a pro přečin pletich dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., vznesené, ho lichevní soud dle rozhodovacích důvodů rozsudkových sprostil v úvaze, že obžalovaný, který je řezníkem, jednak byl dle živnostenského listu k nákupu a prodeji dobytka oprávněn, jednak krávu Janu G-ovi prodal beze všeho zisku, na který dle názoru lichevního soudu měl nárok. Zmateční stížnosti státního zastupitelství, opírající se o důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., nelze přiznati oprávnění. Podřadění jed-

nání obžalovaného pod skutkovou podstatu přečinu pletich není ovšem na závadu, že byl k nákupu a prodeji dobytka oprávněn. V § 11 čís. 4 zákona o trestání válečné lichvy, se mezi živnostníkem a neživnostníkem nijak nerozeznává. Také oprávněný živnostník jedná pletichářsky, vykonává-li živnost v konkrétním případě proti zákonným nebo jiným úředním předpisům nebo zákazům, a počíná-li si takto způsobem, vybočujícím z mezí řádného a solidního provozování živnosti. Zmateční stížnosti nelze však přisvědčiti, pokud spatřuje okolnost, dodávající počínání obžalovaného ráz pletich, v tom, že tažnou krávu prodal tento obžalovaný Eduard E. řezníkovi jako kus jatečný, a že dále obžalovaný onu užitkovou krávu, jím za 7800 K koupenou, krátce na to směnil za jinou krávu tažnou, kterou opět již za dva až tři dny po směně dále prodal. Nálezací soud správně nepodřadil zjištěné jednání obžalovaného pod pojem pletich dle § 11 čís. 4 lichevního zákona, neboť činnost obžalovaného nevymyká se nijak z mezí řádného obchodování, neboť jest úkazem, mezi rolníky obvyklým, že rolník dobytče chovné zamění za dobytče tažné, a že toto zase, nehodí-li se mu z příčiny té neb oné, nebo rozhodne-li se zase jinak, dále prodá. V tom samo o sobě jednání pletichářské nelze spatřovati, tím méně v tomto případě, když jest zjištěno, že si krávu obžalovaný koupil, pokud se týče směnou opatřil původně pro sebe a ji Janu G-ovi bez veškerého zisku prodal. Není ovšem nezbytným pojmovým znakem pletich ani snaha po zisku ani skutečnost, že zisku nebylo dosaženo, přece však není okolnost ta pro posuzování, zdali obžalovaný nekalým způsobem si počínal, bez významu. Že Eduardu E-ovi bylo známo, že G. kupuje od něho krávu k výseku, rozsudek nezjišťuje, a zmateční stížnost také nedostatek tohoto zjištění nevytýká, nedovolávajíc se vůbec žádného formálního důvodu zmatečnosti. Ostatně, i kdyby tomu tak bylo, nečinilo by vědomí to prodej G-ovi pletichářským, nereelním nebo nekalým.

Čís. 883.

Zavdala-li obžaloba pro trestný čin soukromožalobní podnět též ku stíhání veřejným obžalobcem, jest soukromý obžalobce povinen nahraditi sprostěnému obžalovanému útraty, vzešlé stíháním pro čin veřejnožalobní pouze tehdy, učinil-li udání vědomě křivě.

(Rozh. ze dne 8. června 1922, Kr II 357/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského jako odvolacího soudu v Olomouci ze dne 4. srpna 1921 porušen byl zákon v ustanoveních § 390 tr. ř.

Důvody:

Firma Artur H. a spol. podala na městskou radu v P. stížnost do jednání bytové komise, jejíž obsahem cítil se advokát Dr. František Z. uražen a učinil proto dne 26. března 1920 trestní oznámení, žádaje za potrestání pisatele jménem vlastním i jako předseda bytové komise a za zastoupení